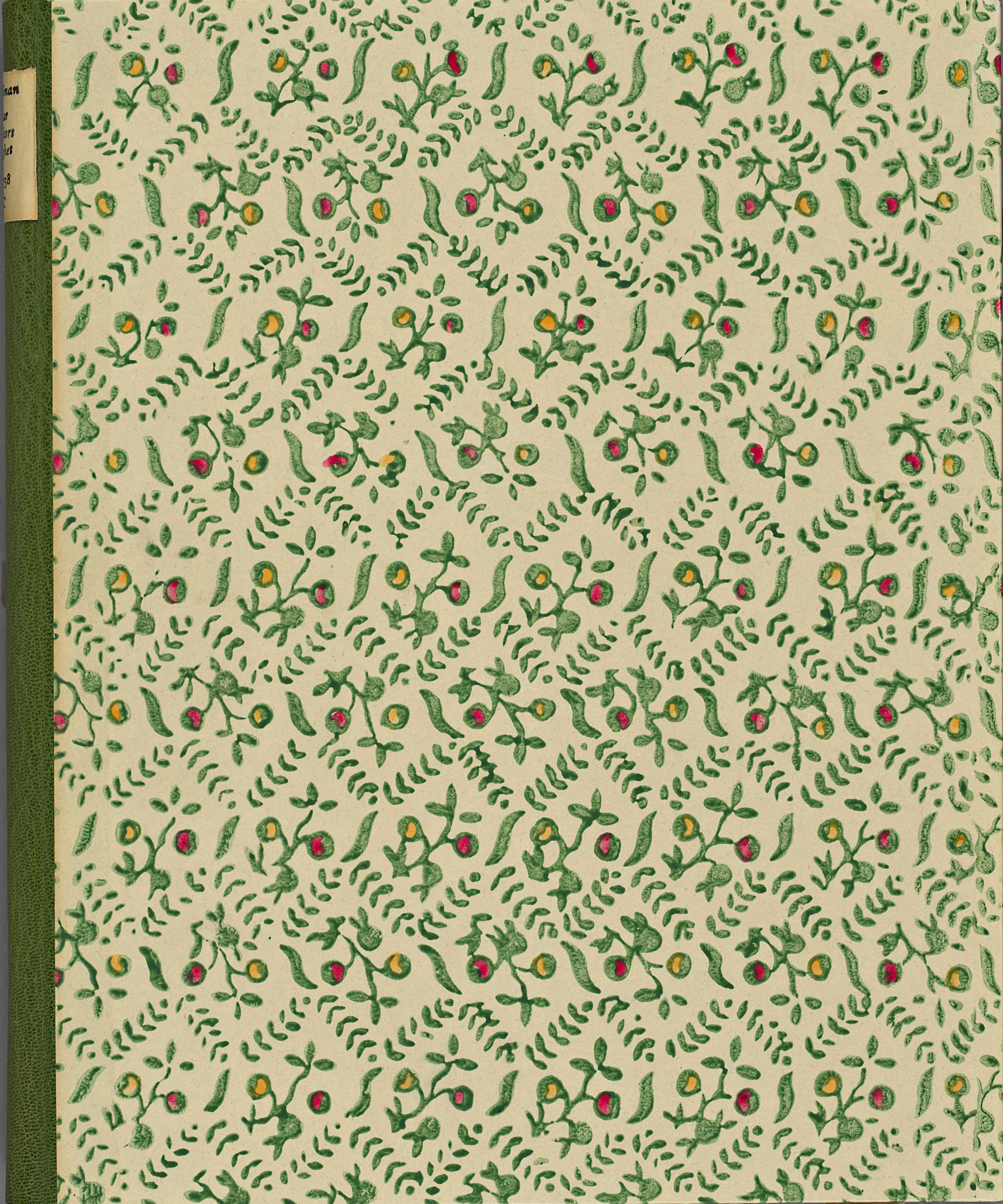

Några lustiga anmärkingar.
Förwett Wanans Olyckan
gifter Jungfrun. Änkian.
...

1700-1829 81 A Br. Malmström

MAK
ST
MRS
LES
8

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

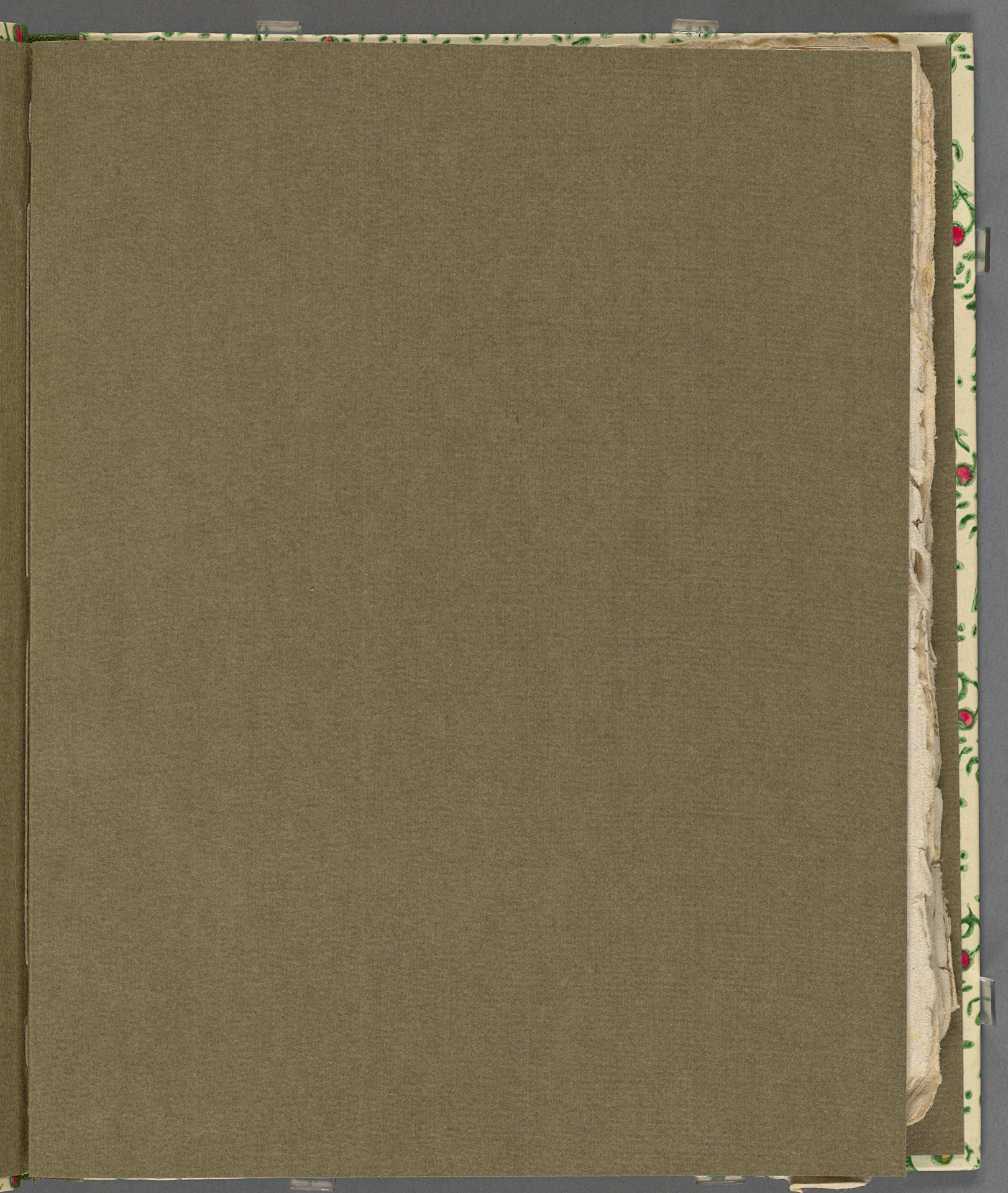
Vitt. Sv.

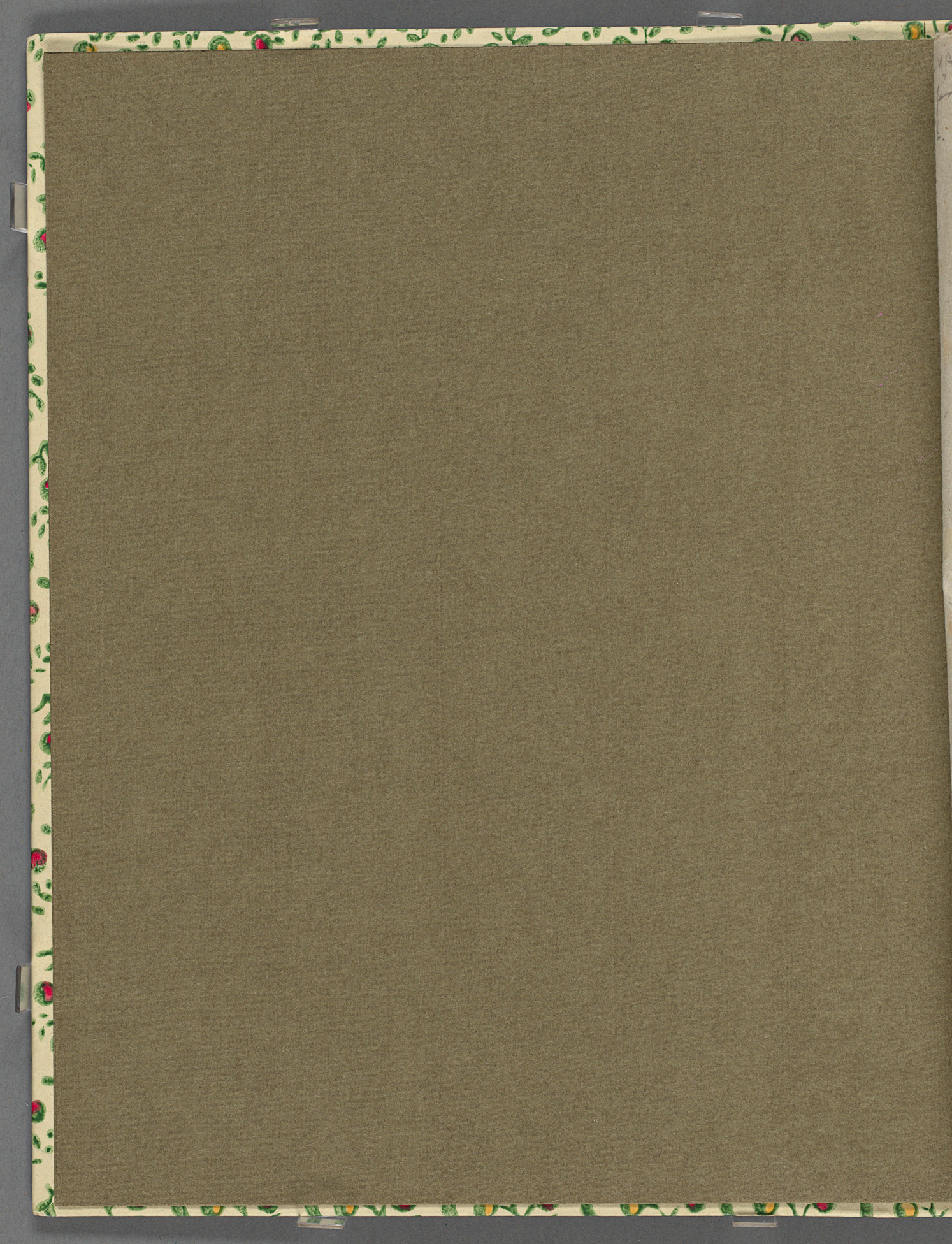
1700-1829

Ex. C

Med Ex. C samb. :

Bergdahl, C. Meditation emellan
ungkärklar och änklingar... 1758. Ex. C
Damons Förklaring... 1758. Ex. C
Sanningens Granskning... 1758. Ex. C
Faant, J. M., En flickas Försvar...
1758. Ex. C. var. b
Malmström, J., Några lustiga an-
märkingar. 1758. Ex. C
Malmström, J., Flickors yttrande til
Venus, ... 1758. Ex. C
Malmström, J., Ungkarlars yttrande
för Astrild, ... 1758. Ex. C
Palmberg, E., Afmålning af en Petit-
maitre... 1758. Ex. C
Plantin, E., Genljud mot ytterligare
svar... u. å. Ex. C
Sibylla, Tankar om gåssars ostadig-
het... 1759. Ex. C
.. Svar på... tankar om flickors ostadi-
het. 1758. Ex. C
Blindbockens Wälde öfwer Flickan, ...
1758. Ex. C

ALMSTRÖM, J.

[Se. Paed.]
[Vice. Pa.]

ALMSTRÖM, J.

[Se. Paed.]
[Vice. Pa.]

X.C

Några lustiga Anmärkingar.

Förwett] gifter	Jungfrun.
Wanan		Änkian.
Olyckan		Kiäringen.

 Imprimatur.
 N. v. OELREICH.

Naturen lockar Man- och Qwinno- Kön til giftermål;

Uppstälte

21

Den semper lustige Clarimond.

6. 2.
2

At förwett Jungfruns hog och trängtan ofta briswer,
 At willja gifta sig; det oförnekligt blifwer,
 Ty det naturligt är, hwad lif och anda har;
 Det söker paradt bli, och Waka gjärna tar.
 Cupido har den art, då han sin tjenst wil göra,
 Kan han en Jungfru straxt upå den tankan föra,
 At ensam länge gå, det är et stort beswär,
 Och utan twiswel en stor wända med sig bär.
 Han med sin snabba pil en åtra snart kan tända
 Hos Jungfrun, til at med sin hog til Damon lända;
 Som henne rogar; ty där pilen träffat har,
 Där ömmar såret straxt, och wändan blifwer qwar.

En

af 704. MALMSTRÖM

1758

äppl. på var. bil.
pössi

pössi

En Phillis då hon så af pilen träffad blifwer,
 Hon hel wahnmåttig görs, och sig tilfrids ej gifwer,
 Förr än hon lät' dom får, och förr'n hon träffar an
 Den som på bästa sätt det säret läka kan.
 Bland goda Wänner af sitt Kjon hon ingen finner,
 Som henne läka kan, hon utaf åtrå brinner,
 At finna någon hjelp emot Cupidos Stätt,
 Af kärlek at bli rörd, det blir då hennes lätt.
 En oförmåkt magnet således henne drifwer
 Til Damon, ty hon wet, han bästa plåstret gifwer,
 Samt bästa curen har, som henne hjelpa kan,
 Och henne bäst gör nögd, om han blir hennes Man.
 Förwettenhet at få en gång med fågnad smaka
 De nöjen, Damon ger, då han blir hennes Måka,
 Och kärlig wisar sig på bästa sättet, lär'
 Wist drifwa Phillis då, at få sin Damon kär.
 Hon förwett har at få fritt i det Stånd sig gifwa,
 Hwars ljufhet saknas wist, då hon mond' ogift blifwa;
 Hon har ock lust at få en obehindrad cur
 För hwar den pil, hwarmed Cupido är på lur.
 Hon längtar äfwer få, få wäl som många andra,
 Hjertungar små som snält kring Mammas nögdde wandra,
 At kyssar o påtalt med Damon dela få,
 At se hans löften mång' i sin fullbordan gå.
 Si sådan är den art, som Jungfrur monde bära,
 Som ej är undran wärdt; de monde sådant lära,
 Utaf sin första Mor, hos henne förwett war,
 Och wära Jungfrur ha' i arf det ännu qwar.
 Om förwett öfwerhand hos Ewa icke roumit,
 Så had' hon icke til förbudna Wplet humnit,
 En Wdam ej så snart til förwett fans, men klef
 Af Ewa lockad, som ju honom därtill dref.

Doct,

Dock, fast i olit grad, så monde förwett rönas
 Nog hos en Ungkarl och, at med den förmån krönas,
 Til at bli Gåste-Man, och at en Gåstms få:
 Samt ej i ensamhet, som Munken mistlynt gå.
 En skön och fager hy, samt rosenfärgad' kinder,
 Behaglig air, gestalt, samt haka nått och trinder,
 En tåck och ljuflig mine samt sköna ögon de
 Un locka Damon, at sig för sin Phillis te.
 Han wördsam wisar sig, han kysser hennes händer,
 Och sina tankar på sin Phillis skönhet wänder,
 Han lofwar wördnad all, samt Tro- och kärlighet,
 Och gifwer löften mång' om sin upriktighet.
 Hans hog är därpå stald hur' han skal kunna göra
 Sin Phillis någon tjenst, som kan des hjerta röra
 Til god benågenhet samt kärlek emot sig,
 Den han wärderar högt, och önskar innerlig.
 Hans gång hel girlig är, en air han monde taga
 Uppå sin friska kropp, at han må wäl behaga
 Sin sköna Phillis, och til slut få hennes ja,
 Och ingen henne bort från honom nånsin ta,
 Hans kläder sittja nått, å a la mode sydda,
 Hans hufvud pudrad slätt, Hans händer äro prydda
 Med ringar af den art, som blänka något rart,
 Af Rosenstenars glang mot Solens wäder klart.
 Sin silfwer Snusdos' han med wördnad presenterar,
 Parlerar, swingar sig, och starkt complimenterar,
 Den bästa ring han har wil han sin Phillis ge,
 Som af Demanters sten sin prydnad monde te.
 Cupido strart är med i spelet til at röra
 En Phillis hog och mod, och monde henne föra
 På kärlecks tankar strart, samt åtrån tända an
 Hos henne til at få snart Damon til sin Man.

Hon fjärlig sig beter, des ögon tyckas falla
Det wisa tanke-slut, at Damons ord få gälla;
Och hans tjemsfärdighet för henne i den tro
At hon kan ganska nögd med honom sammanbo.
Thet alt orsaken är, at Phillis ej kan wara
Så länge utan Man som Damon utan fara
Ogifter wara kan; ty då hon knapt lärdt gå,
Så wil hon weta straxt, om hon skal Fästman få.
Men när hon större blir, och får med Gosen leka,
Så kan hon rätt perfect med honom wänligt smeka,
Och när sont äntlig hon mond' hinna femton år,
Törs hon af sorg bli slut, om hon ej gistas får.
Så ser man härutaf hwad förwett med sig förer,
En innerlig magnet Jungfrurnas hjertan rörer,
Och uppå giftermål går deras längtan ut,
Til des en wahne gjör på deras förwett slut.
Ty en som varit gift, när som hon warder Anka;
Och börjar ofta på sin förra wahna tänka,
Så kan hon äfwen ej ogifter länge gå;
Til Daphnis monde straxt des hog och tankar stå;
En wahne aldrig kan så hastigt få sin anda,
En länge brukad sed ej snart kan återwända,
Ty wahnan äntelig sin jämna gång måst ha,
En länge brukad sed en långsam ände ta.
Det är således klart, at förwett Jungfrun bringar
På hog at gistas, och at wanan Antian tvingar,
At längta til at få hwad som hon saknat har,
Så länge någon eld hos henne finnes qwar
Men just olyckan sielf, tror jag, mond Rår'ngar gifte
Ty hwilken kan ha smak med dem ren kärlek sista,
Hos dem, som jag skull' tro, til älskog är ej lust,
Men är för dem försent, sen de mist mårg och must.

Et oblidt Sde mond' således dem Befronda
 Med såd'ra Karlar som mot lyckan sig försynda;
 Ty störr' olycka kan wäl icke någon få,
 Än den som med en Kiär'ng i giftermål måst' gå.
 Ty wil jag hwar och en, som sig wil gifta, råda,
 Att han en Jungfru sig til Hustru monde fåda;
 En Unka står ock an, kan nöje med sig ha;
 En gammal Kiär'ng må en ruten stubbe ta.
 Of det som nu är sagt, så lär' man nogsam't märka,
 Att i Naturen är en drift, at kumma wärka
 En hog til Giftermål hos Man och Qwinnos-kön:
 Erfarenheten ger därpå nog klara rön.
 Ty alt hwad som har lif och anda det wist längrar,
 Sitt Glätte öka få, och til det nöjet trängtar,
 Att älska Makan sin, hwar fogel, fisk, hwart djur,
 Ther efter söka fast, och ligga uppå lur.
 Så gjöre ock Menn'skan med, hon intet kan försaka
 Den ro och fågnad, som et Kiärligt Par får smaka,
 Som kostadt Hjeltars kamp, som frögdar hog och mod,
 Och fram för ensamhet helt kluffig är och god.
 Naturen gjöre ock det, at urga Bärnen weta,
 När de å födda då straxt efter bröstet leta,
 Och när de äldre bli så älskar Qwinnan Man,
 Och Man har Qwinnan kär; fast ingen för dem an.
 Hwem lärde Folket först, hur' de skull' werlden öka!
 Naturen wist dem dref, at sådant lätt försöka,
 Det sker ock än, at den, som saken ej förstår,
 Så snabbt som den som lärde härmed tilwårka går.
 En Fader frestad på en gång Naturen twinga,
 Och tänkte at sin Son från Kiärlet aldel's bringa,
 Tilfalle intet gafs nå'n Jungfru fåda få,
 Tills han blef gammal; ty han wardt dem warse då.

Han

parsi

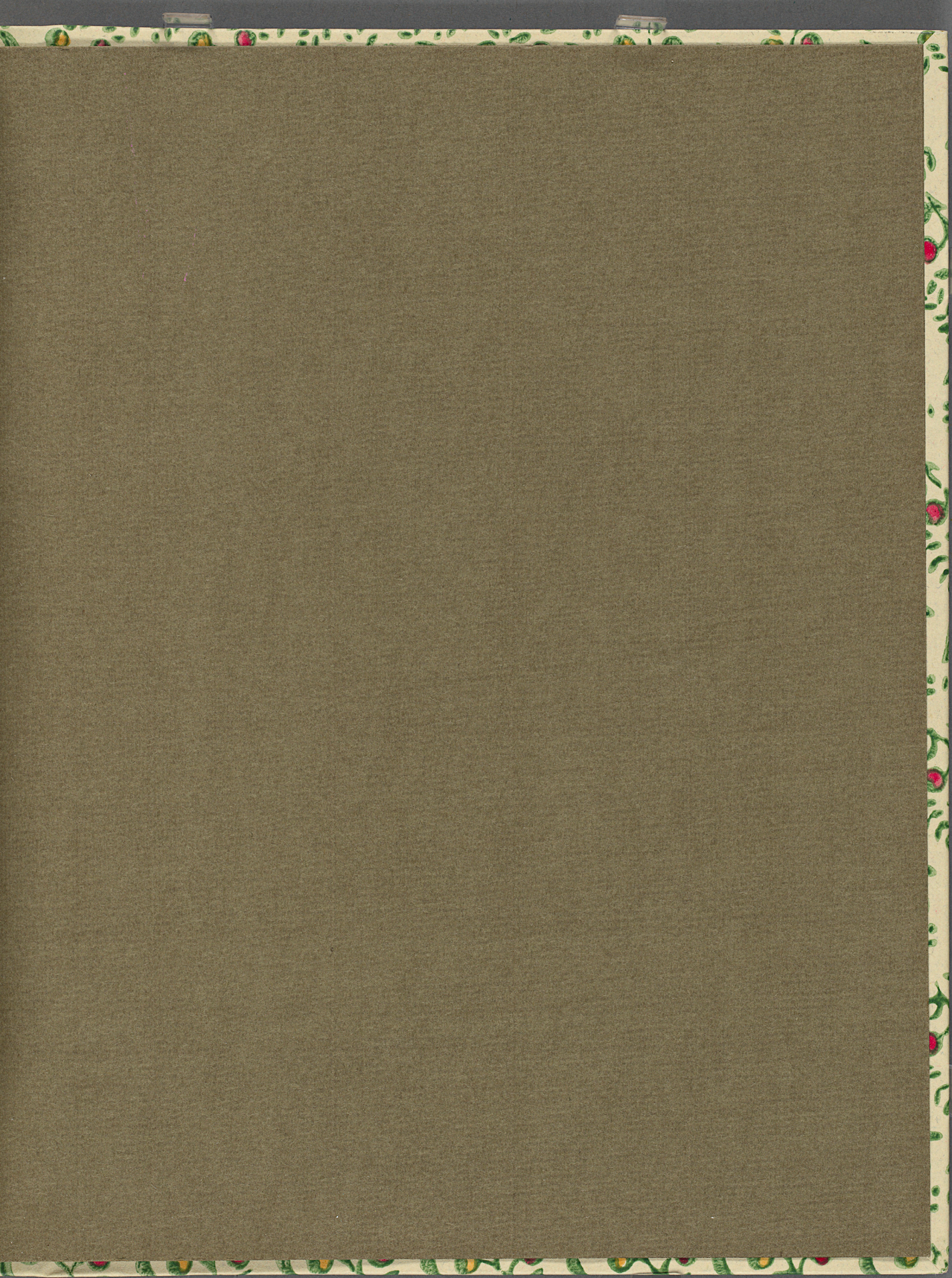
Han lå en trångkan fick af Astrilds ljuswa låga
 Til det ofiända folk, och oförmärkt en plåga;
 Men wiste icke hwad för djur som detta war,
 Förrån han detta had' förfrågat af sin Far.
 Det wore et slags Gås, straxt Fadren förewände,
 Då Sonen såde straxt, o at en gång det hände,
 At jag med desse Gås fick ha mitt fria spel;
 Nog är jag wiss at jag i nöje finge del!
 Et sådant Sonens spel wil Fadren ej tillståja,
 Men såde: Kiära Son du dig må lycklig glådja,
 At du kan wara fri för desse skade djur;
 Ty til at gjöra ondt är desse djurs natur.
 Då gaf han sig tilfrids med det som Fadren lärde,
 Tills Lyckan honom sielf den förmån sidst bestärde,
 At han i fönstret sitt, der han förmeten står,
 En dåjlig Jungfru, som sig badad', skåda får.
 Då halp ej Fadrens dicht; han Kund' ej långre dröja,
 Han slet sig äntlig lös sin längtan at förnöja;
 Hos denna Jungfru han sig straxt instålte då,
 Och bad med henne at sin kärlek dela få.
 Se hwad Naturen gör, mån han ej mera rådde,
 Hos denna unga Son, än Fadrens trug förmodde?
 Naturen Sonen dref, at sielf sig mera tro,
 Förr'n han sitt förwett släkt så fann han ingen ro.
 Här af man finna kan, at Mannfolk kärlet bära,
 Ut af Naturen, til det Kjon, som de mond' åra;
 Skönt dem betagit blir, med dem at umgås få;
 Så man ej orsak har, at undra theruppå.
 At ock Cupido kan en Flickas hjerta röra
 Til kärlet för en Karl, wil jag ock låta höra,
 Med et exempel, thet jag hafwer spørja sådt:
 Och som berättadt är, så har dermed så gådt.

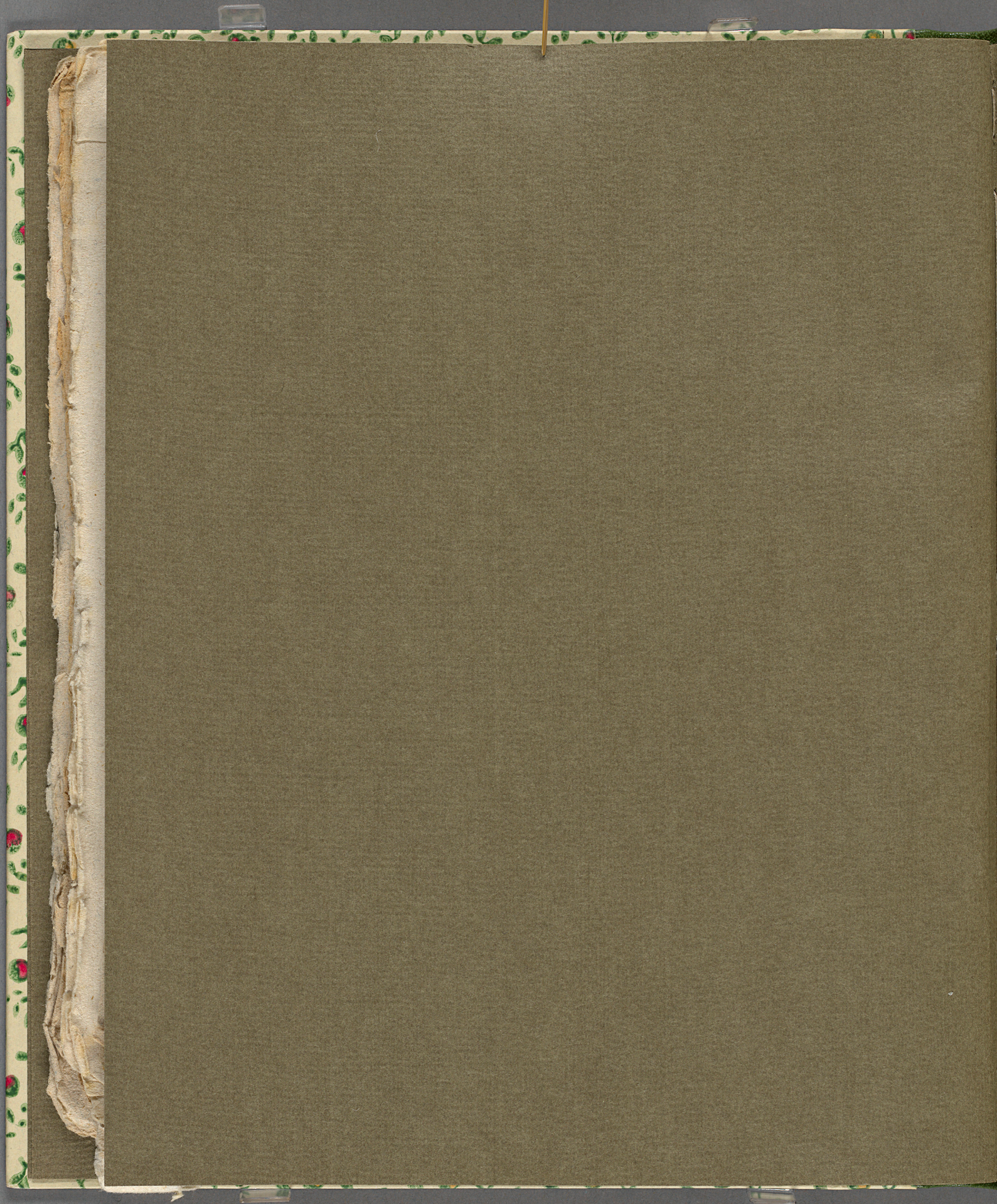
En Mor var ganska dm, sin Dotter til at akka;
 At hon sin Jungfru framg tilbörlikt måtte wakka,
 Hon det ej städde til, at Dottren måtte få
 Med Mansfolk tala, och i deras sällskap gå.
 Men Dottren, då hon fann sig en gång vara spänder,
 Utaf Cupidos drift, til Modren sig straxt wänder,
 Beflagar sig at hon en oro monde ha,
 Och frågad' hwad för bot hon derfor' skulle ta?
 Hon sade då jag ser det folk som hattar draga,
 Så tänds i mig en lust, at dem i famur få taga;
 De måtte ha nå'n ro, som oron dämpa kan;
 De leka i min hog; de tyckas stå mig an.
 Men Modren sade, ach! du monde dig bedraga,
 De äro Tiger djur, som folk til döden draga,
 Då fann sig Dottren nögd; men tänkte med begär,
 Jag fresta skal en gång, om slukt i sanning är.
 En gång så hände sig, at Modren monde gjöra
 En resa til sin Wän, dock wille hon ej föra
 Sin Dotter med sig bort; men henne bad at sig
 Imedlertid allt jämt upföra stickelig.
 Hon sade: Med din Söm kan du nu tiden nöta,
 Du har din lilla Katt, du kan din boga slåta;
 Du kan dig och ibland på gungan roga få,
 Dig gjöra wackra barn, samt flera dockor små.
 Då Modren rester war, så fick wår Glicka höra,
 At Tigerdjuren, som des Mor talt om, ej gjöra
 En Glicka något mehn, men henne roga bäst,
 När som Cupido har möt henne pilar hwäst.
 Wår Glicka sade då, ach om jag någon funne
 Af detta folk hos mig, han wist mitt hjerta runne!
 Han kunde ge Recept för oron sam jag har,
 Han kunde roga bäst, mig gjöra nögda dar.

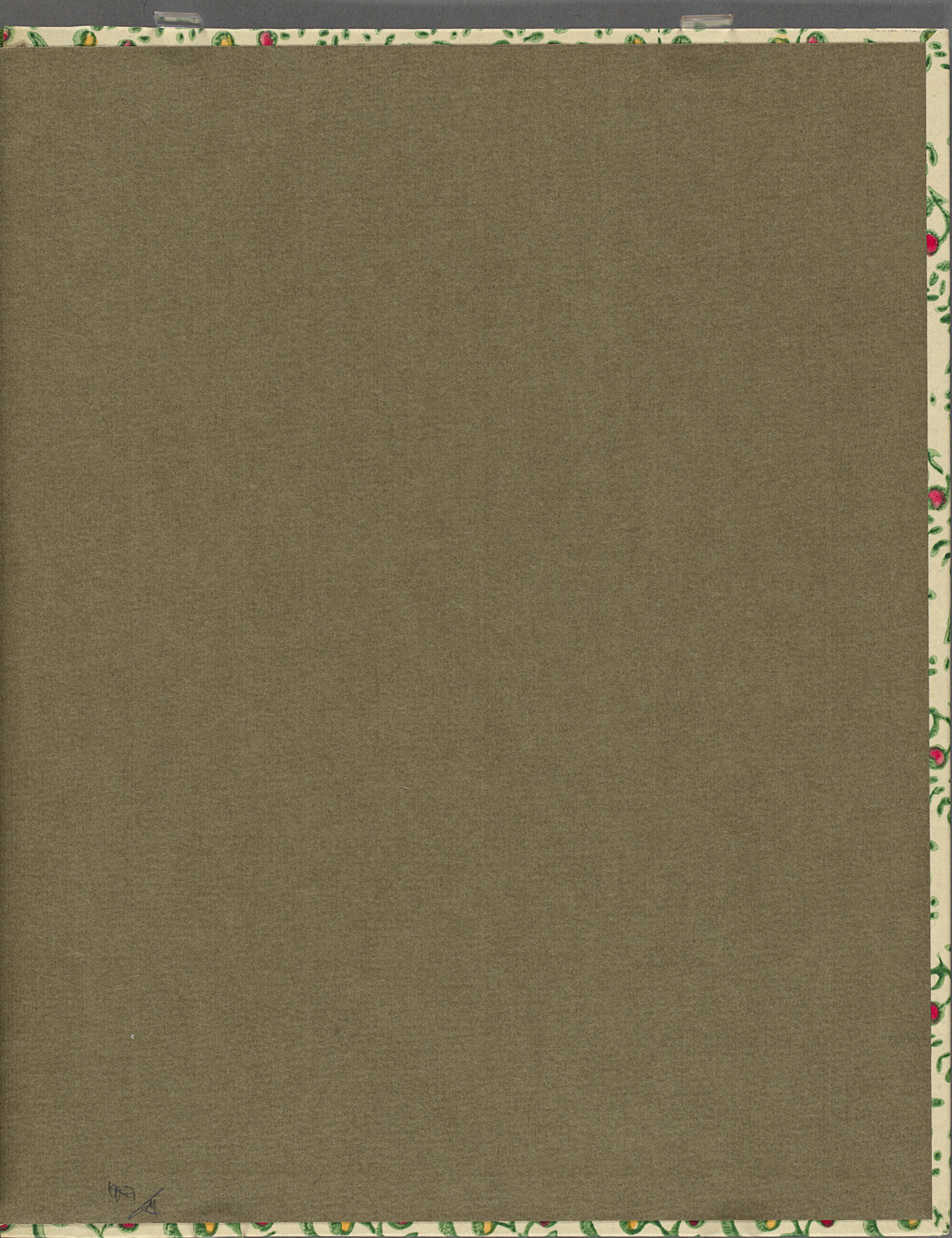
Sig Damon stälte in, Recept han Flickan gifwer;
Utaf det bästa slag, hon får i honom blifwer,
Sig hel och hällen hon då gifwer i hans famn,
Och tänker sig ha rätt den aldrabästa hann.
Således är det sant, Naturen monde drifwa
Båd' Man och Qwinno-Rön, at längta til at blifwa
Igenom Giftermål förhulpne til den ro,
Den Ägta Wänner ha, som kärligt sammanbo.

STOCKHOLM,
Tryckt i P. J. Nyströms Tryckeri. 1758.

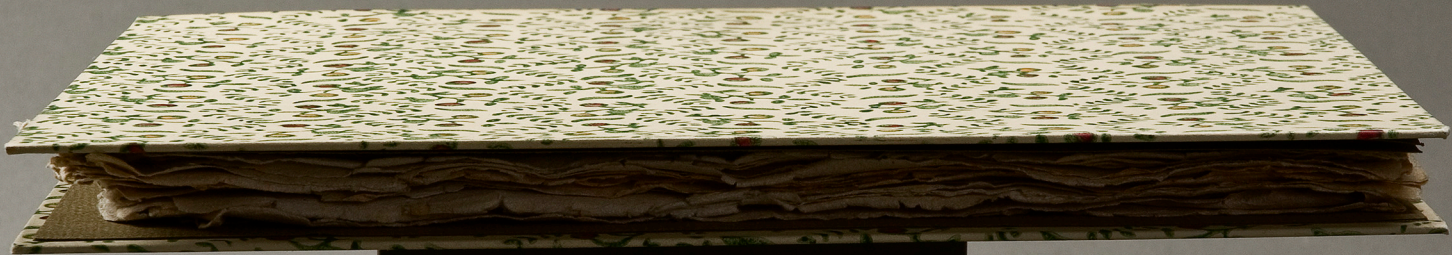

C
m
e
S

C.M. Bellman

*Tänkar
om flickors
ostadighet*

Stk 1758

Ex C

Bellini, G.
Tinkler
in Tinkler
1738
E. C.

